

Koningsbaan

Koningin zijn overtrof alles wat begerenswaardig was in het leven van een volwassene, dacht ik, ik vertel over ruim dertig jaar geleden.

Ofschoon keizerin de top was, zo ontdekte ik op mijn vijftiende, maar die waren er niet in ons land; daar kon je niet naar streven. Sissy was mijn grote voorbeeld.

In een onbewaakt ogenblik knipte ik foto's van de film uit een damesblad en plakte ze boven mijn bed, naast jazztrompettist Miles Davis en de danser Hans van Maanen. Over die mannen was mijn moeder al nijdig, plakband op het behang, maar Sissy vond ze belachelijk.

Koningin willen zijn kon haar ook de wenkbrauwen doen optrekken, dat begreep ik weer niet. Mijn moeder leek zelf op een koningin als ze uitging, gekleed in een tafzijden mantelpakje en een modieuze hoed op haar hoofd, bijpassende handschoenen keurig strakgetrokken.

Voordat je koningin werd, moest je natuurlijk prinses zijn geweest. Op al onze vier prinsessen was ik jaloers. Ik zag foto's van lieflijke meisjes in ruime kamers, en vooral hun bedden, met een spreid met volants, bezaaid met kussentjes en poppen waren een droombeeld. Waar ik echt naar bleef staren, dat waren hun bureaus, de uitstalling van voorwerpen, speciaal de portretten in zilveren lijsten, familieleden, van adel, op paarden.

Mijn povere triplex schrijftafel sierde ik prompt op met foto's, maar als pittig, gewoon burgermeisje ging het me te ver om de trouwfoto van mijn ouders neer te zetten. Nageaapt werden het twee, alweer uitgeknipte, kiekjes van rock and rollzangers; Fabian en Ricky Nelson. Fabian had groene ogen. Daar was ik verliefd op.

Na het prinsessendom kwam het echte STAR-DOM, koningin worden. Rijk en voorgoed gekleed in tafzijde. Wat me verbijsterde waren de blote jurken. Strapless, het woord alleen al had iets zwoels. Koninginnen werden zelfs voor statieportretten in blote jurken geportretterd. Mijn ouders maakten daar nooit een afkeurende op-

merking over, wel over de strapless jurken van mijn oudste zuster, en zelfs over mijn eerste schoolbaljurk met een boothalsje werd overloos gezeurd, door mijn moeder vooral. In de winkel zei ze: 'dan zie je je zoutvaatjes'; dat béétje bloot moest bedekt.

Toegegeven, koninginnen en prinsessen waren altijd welig, niks botjes van sleutelbeenderen. Ze hadden allemaal gevulde en welvende boezems met zo'n heerlijk gleufje, net als de dames achter de ramen in de Scheldestraat in Den Haag.

Als klein kind al achterop de fiets bij pa of ma, broers, mijn zuster; de kortste weg als je van Voorburg naar Den Haag reed, trok een stoet van dames in blote jurken aan mijn oog voorbij. Maar nooit vertelde iemand mij als klein meisje wat die mevrouwen in hun avondjaponnen daar achter de ramen uitvoerden, ik koesterde

geen argwaan. Misschien waren het koninginnen!

Eindelijk, ik fietste al zelf naar de kermis op het Malieveld, kwam de besmukte opmerking over prostituées. Nou èn? Opgewonden zestienjarige jongens vertelden dat je steeds hard door moest rijden omdat ze (die hoeren) niet van nieuwsgierige mensen hielden, vooral niet van meisjes! Terwijl ik juist had bedacht dat ik eens af moest stappen en net als de slome slenteraars goed moest kijken. Ook fluisterden die jongens dat hun mannen (want alle prostituées hadden een sterke stoere man) je wellicht een klap voor je kop zouden geven, pas toen begon de onderwereld en het hoerendom voor me te leven.

In die tijd racete ik als een dolleman, te laat thuis, van Den Haag naar Voorburg, vriendjes, afspraakjes, feestjes, l'amour, en constateerde ik vol afgunst, vervuld van schuldbesef, hoe ze daar lekker rustig, in hun mooie blote jurken in een luie stoel zaten.

Als koninginnen. Nou ja, die dragen een sjerp over hun boezem.

Carla Bogaerds

